

Sygn. akt V CSK 626/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku G. T.

przy uczestnictwie J. M., I. R., M. X. i W. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego. Przesłanka ta nie została jednak spełniona w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Pojęciu temu nie odpowiada sformułowane przez skarżącą pytanie o zakres związania sądu pierwszej instancji ocenami prawnymi sądu odwoławczego, który przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania (art. 386 § 6 k.p.c.). Skarżąca wiąże ten problem z pytaniem o dopuszczalność przyjęcia

przy ponownym rozpoznaniu sprawy posiadania nieruchomości w sposób zależny, mimo braku zakwestionowania przez sąd odwoławczy odmiennych ustaleń sądu pierwszej instancji, dokonanych w ramach pierwotnego rozpoznania sprawy. Zdaniem skarżącej należy przyjąć, że brak negatywnej weryfikacji tego ustalenia przez sąd drugiej instancji oznacza, że stwierdzenie samoistności posiadania staje się wiążące na podstawie art. 386 § 6 k.p.c. Problem ten nie budzi jednak jakichkolwiek istotnych wątpliwości, jego rozstrzygnięcie zaś jest bez wątpienia odmienne od poglądu skarżącej. Związanie sądu pierwszej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy stanowiskiem sądu odwoławczego jest rozwiązaniem wyjątkowym, w bezpośredni sposób ograniczającym swobodę sędziego w rozpoznaniu sprawy. Z tego powodu powinna być ona rozumiana ściśle i ograniczana wyłącznie do sytuacji, w których sąd odwoławczy wyraził wprost określone wskazówki co do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji. Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, zakresem związania na podstawie art. 386 § 6 k.p.c. nie są natomiast objęte oceny faktów sprawy czy wykładnia przepisów dokonana w postępowaniu drugoinstancyjnym (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 15 marca 2013 r., V CSK 156/12, nie publ., z dnia 24 kwietnia 2014 r., III CSK 319/13, nie publ., z dnia 18 listopada 2014 r., II UK 45/14, nie publ.). W konsekwencji, rozwiązanie problemu wskazanego przez skarżącą jest oczywiste. W szczególności nie ulega wątpliwości, że w okolicznościach faktycznych takich, jak występujące w rozpoznawanej sprawie, sąd pierwszej instancji nie mógł być związany ustaleniem co do samoistności posiadania, które miałyby wyrażać się wyłącznie w braku zakwestionowania tej oceny przez sąd odwoławczy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

aw

jw